

DESÈ CONCURS DE RELATS BREUS DE DONES

“Paraules d’Adriana”

CATEGORIA SANT ADRIÀ 2.008

AUTORA: CENETA PI I VENDRELL

LA FOTO

Posen per a la foto. Miren la càmera. La Clara i l’Enric seuen en una cadira. A la falda de l’Enric hi ha en Kevin, l’únic que no està assegut, i a la banda dreta de la Clara hi ha en Jonathan.

El fons de la fotografia, és granat. Es una foto preparada per escenificar la felicitat i l’ordre familiar. La sagrada família.

La Clara mira la càmera de fit a fit. Somriu ordenadament. És un somriure que deixa veure les dents. L’edat que té volta la quarantena. Porta els cabells recollits, no sabem si s’ha fet una cua o un monyo; ha deixat –deliberadament– que un ble de cabells li caigui a banda i banda del seu rostre. Els seus cabells són rossos i els ulls, blaus. Les faccions, petites. Té la pell blanca, la de la cara i el coll i, també, la dels braços. Porta un collaret discret. Va vestida amb una samarreta de màniga curta, de ratlles fosques i una faldilla llarga fins als peus, blau marí. Les sabates també són fosques. Al braç esquerre, hi du un discret rellotge. Als dits del mig d’ambdues mans hi lluen dos anells. Tos és discret en ella, ordenadament discret, fins i tot es podria afirmar que és ordenadament bonica. Sense estridències. Amb la seva mà esquerra agafa la mà esquerra

d'en Jonathan. Posa amb les cames ben juntes. La idea de fer-se la foto, sens dubte, ha estat d'ella.

En Jonathan té el centre de la gravetat inclinat sobre la Clara, amb cara de preferir estar jugant, amb una resignació evident de qui està acostumat a haver d'obeir. Té els cabells rinxolats, tirant a rossos. La samarreta és de color clar i de màniga curta. Els pantalons també són clars, llargs; les sabates fosques. Té la mà dreta a davant del cos a l'alçada de la cintura i, el braç esquerre és el que aguanta el pes del cos lleugerament inclinat sobre la falda de la Clara i la mà esquerra li queda amagada dins la mà esquerra d'ella. És difícil precisar-ne l'edat, li posarem set anys.

L'Enric sosté en Kevin a la falda. Li passa la mà esquerra per sota les natges i, la dreta, reposa sobre la cuixa del petitó, de fet la mà és tan grossa que li cobreix pràcticament tota la cama. Els cabells de l'Enric són negres, molt negres i rinxolats, molt rinxolats. Els ulls són negres; les faccions, més marcades que les de la Clara. Del coll, li sobresurt l'anou. Du una camisa blava, tirant a fosca. L'armilla i els pantalons són negres. Les sabates, també. Té les cames lleugeríssimament separades. S'ha quedat a mig camí del somriure, voldria somriure però no li acaba de sortir. No mira la càmera descaradament, té la mirada lleugerament desviada cap a la seva esquerra. El seu pensament també està desviat de la foto?

En Kevin que no deu tenir gaire més d'un any, si és que hi arriba, està assegut aliè a la situació. Mira endavant, segurament perquè hi ha moviment, no perquè

sigui conscient que li fan una fotografia. És grassonet, amb tota probabilitat perquè és un nadó que encara no ha fet l'estirada. Du un conjunt de pantalons i armilla blancs. La samarreta, de màniga curta, té diversos colors però amb un clar predomini del blau. Les sabates també són essencialment blaves, amb algun to de vermell.

La fotografia, és evident, està presa en una època en que feia calor. Finals de primavera, estiu o principis de tardor.

És una fotografia de família, feta per ser ensenyada amb orgull a amics, parents, coneguts i saludats.

Les traces de somriure no reeixit i intent no aconseguit de mirar a càmera per part de l'Enric ens porten a sospitar que no és una relació de família convencional. Aquests ulls que defugen de la càmera amaguen coses.

L'Enric sortirà més d'hora del que sol sortir per anar a la feina, farà exactament els mateixos rituals que fa cada matí feiner. Els farà com una presència absent. Es llevarà, es dutxarà, s'afaitarà i es vestirà ràpid. Es preguntarà una vegada i un altra si està fent bé d'actuar d'amagat de la Clara. Entrarà a la cuina lluminosa -a aquella hora, el sol es fa l'amo de la cuina-, murmurarà un bon dia. La Clara, de cara a l'aigüera li retornarà el bon dia. En Jonathan el saludarà mentre pren un bol de llet amb cereals. En Kevin seurrà a la trona, amb el biberó entre les mans i barbotejarà sons inintel·ligibles. Es prendrà el cafè amb llet d'una revolada, farà tres petons, un a la Clara i els altres, als nois. La Clara

li dirà, amb els ulls encara enlleganyats però amb un somriure d'orella a orella, que no s'hi acostumi a posar-se reunions a primera hora del matí, que sap de sobres que dur els nens a l'escola és cosa seva. Quan sortirà al replà i veurà que el llum d'ocupat de l'ascensor és encès, decidirà baixar a peu.

En Jonathan continuarà esmorzant i li vindran records confusos d'altres esmorzars de fa temps. Quan no hi havia cap mare ni cap pare per dir-li bon dia. En Kevin no, en Kevin no té record, és massa petit per tenir records, almenys records conscients.

La Clara estarà contenta, pensarà que ha d'anar a buscar la fotografia per enviar-la als seus pares. Se sentirà feliç de tenir una família. Recordarà el dia que anaren a buscar els nois al centre d'acollida. S'hi havia estat mig any. En Jonathan tenia molts malsons quan va arribar a casa. Recordarà les coses que li explicava en Jonathan d'aquella casa gran amb tants nens. Mai no li va parlar del tros de vida previ a l'ingrés al centre. Millor, pensava la Clara, vol dir que ja no se'n recorda. S'esgarrifarà de pensar com uns pares poden maltractar els seus propis fills. Resarà perquè els records de la seva infantesa no li retornin mai i perquè els del centre d'acollida se li esborrin com més aviat millor.

L'Enric no farà el recorregut que sol fer sempre per anar al despatx, després de deixar els nens a l'escola. Avui, en comptes d'anar a peu, haurà d'anar en metro. Mirarà el plànol, no recorda el camí que cal fer per anar aquella oficina. L'havia fet moltes vegades aquell camí, però ara ja feia un any que no el feia. Sempre, però, l'havia fet en companyia de la Clara i es deixava portar. L'escola

se l'engolirà cap a les entranyes de la ciutat. Estarà absent, durant tot el trajecte. Pensarà que no ha fet bé d'amagar la informació a la Clara, o potser sí, en el fons estarà segur que es deu tractar d'un error.

La Clara ja haurà deixat els nois a la llar d'infants que hi ha al carrer de sota de casa, avui per a ells haurà estat una festa que fos la mare qui els dugués a l'escola, i anirà cap a la parada de l'autobús. Agafarà l'autobús més tard del que sol fer-ho i estarà una estona mirant-se els passatgers que hi ha, no són els habituals. Agafarà la novel·la que té a mitges, l'obrirà per la pàgina on hi té el punt i pensarà que avui ha estat de sort, haurà trobat lloc per seure.

Quan l'Enric arribarà a l'oficina, s'haurà d'esperar una bona estona. La funcionària que l'ha d'atendre, la mateixa que fa mig any li va dir que al cap de mig any rebrien la resolució definitiva d'adopció d'en Kevin i en Jonathan, està ocupada. L'Enric s'esperarà amb la cara de gravetat, llegint i rellegint la carta. La carta que, per sort, va agafar ell de la bústia.

Finalment, la funcionària el farà passar i li donarà moltes explicacions amb moltes gesticulacions. L'Enric no podrà moure ni un múscul. Li dirà que no sol passar gaire vegades. Els pares biològics han recorregut l'adopció i el jutge els ha donat la raó. Li dirà que no es desesperi. L'Enric ja n'estarà, de desesperat. Es preguntarà com li donarà la notícia a la Clara. Pensarà com n'és d'injust tot plegat. La funcionària s'apressarà a dir-li una i moltes vegades que la sentència

es pot recórrer i que la institució recorrerà i que, entretant, els nois no es mouran de casa seva. L'Eric recordarà com, fa mig any, els van dir que tot era només una qüestió de tràmits, que requeriria temps i paciència. Ara l'angoixa de la incertesa tornarà a instal·lar-se a les seves vides. Es rebel·larà contra la lentitud de la Justícia. Voldrà que el temps passi molt de pressa. Haurà de decidir si li ho diu a la Clara o espera que el jutge dicti sentència. Com pot pensar aquest absurd? De sobte, tindrà molt clar que no i quedarà altre remei que fer-ho saber a la Clara. Li haurà d'explicar que aquesta reunió de primera hora era una mentida. Una mentida petita, una mentida a fi de bé, però una mentida al cap i a la fi. Una mentida que amagava el convenciment que tot plegat es tractava d'un error, per estalviar-li un disgust. Ara sabrà que no li pot amagar. Que junts hauran de passar l'angoixa, com junts vam passar la incertesa de saber si algun dia els donarien un nen, com junts van decidir sense cap ombra de dubte que si eren dos germans els volien tots dos -no està bé separar dos germans-, com junts van passar l'alegria del moment que els van anar a buscar, com junts han passat nits en vetlla consolant els malsons d'en Jonathan, com junts han corregut cada vegada que s'ha fet mal algun dels seus fills. Ells ja consideren en Jonathan i en Kevin fills seus.

La Clara haurà arribat a l'òptica i estarà ajustant la graduació de les ulleres d'una clienta, ja gran.